

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Узп 15/2014
30.05.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Олге Ђуричић, председника већа, Драгана Скока и Браниславе Апостоловић, чланова већа, са саветником суда Весном Карановић, као записничарем, одлучујући по захтеву В.П., из С.М., чији је пуномоћник Н.Ц., адвокат из Б., за преиспитивање судске одлуке – пресуде Управног суда Одељења у Новом Саду III-8 У. 7470/12 од 03.10.2013. године, уз учешће противне странке Министарства унутрашњих послова Републике Србије, у предмету престанка радног односа, у нејавној седници већа одржаној дана 30.05.2014. године, донео је

ПРЕСУДУ

Захтев се **ОДБИЈА.**

ОДБИЈА СЕ захтев подносиоца за накнаду трошкова.

Образложење

Ставом првим диспозитива побијане пресуде одбијена је тужба тужиоца В.П. из С.М., поднета против решења Министарства унутрашњих послова Републике Србије, 01 број 118-1-94/11 од 04.05.2012. године, којим је у ставу првом диспозитива одбијен захтев тужиоца за престанак мировања радног односа и распоређивање на рад у Министарству унутрашњих послова, у складу са решењем Ресора јавне безбедности, број 112-1812-8/03 од 05.01.2004. године, а ставом другим диспозитива истог решења утврђено је да В.П., запосленом у Министарству унутрашњих послова Републике Србије, престаје радни однос у министарству са 01.04.2009. године, због испуњења услова из члана 4. став 1. Уговора закљученог између Министарства унутрашњих послова и В.П., број 403-2706-8/03 од 05.01.2004. године, којим су уређена међусобна права и обавезе, по основу упућивања именованог на основне студије на Полицијску академију. Ставом другим диспозитива побијане пресуде одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора, а ставом трећим диспозитива исте пресуде одбијен је захтев туженог органа за накнаду трошкова управног спора.

У поднетом захтеву подносилац, у складу са одредбама члана 49. став 1. и став 2. тачка 3. Закона о управним споровима, тражи преиспитивање побијане пресуде, због кршења основних људских права тужиоца, повреде закона, другог прописа и општег акта, те повреде правила поступка која је могла бити од утицаја на решење ствари. Истиче да из наведене пресуде Управног суда произилази да Управни суд уопште није одлучивао о постављеном радно-правном захтеву тужиоца, те да је игнорисао прописе, према којима је решење морало бити поништено, као незаконито и то члан 126. Закона о државним службеницима, чл. 176. и 184. Закона о раду и чл. 111. и 167. Закона о полицији. Указује да решење не садржи ни један од законских разлога за престанак радног односа из Закона о државним службеницима, Закона о раду и Закона о полицији. Наводи да се супротно Уставу Републике Србије ретроактивно поништава постојећи радни однос тужиоца заснован код туженог органа за последње три године. Истиче да је у конкретном случају наступила апсолутна застарелост, по одредби члана 184. Закона о раду, односно да је тужени могао оспорено решење донети у року од три месеца, односно у објективном року од шест месеци од дана наступања чињенице, која је основ давања отказа тужиоцу. Предлаже да суд захтев уважи, те преиначи побијану пресуду, тако што ће тужбу уважити и поништити, као незаконито, решење туженог органа од 04.05.2012. године. Такође тражи да се тужени обавезе да тужиоцу надокнади трошкове управног спора у износу од 78.000,00 динара, у року од 8 дана, под претњом извршења.

Противна странка, Министарство унутрашњих послова Републике Србије, је у одговору на захтев навело да је захтев неоснован, да је оспорено решење донето у складу са одредбом члана 4. став 1. Уговора број 403-2706-8/03 од 05.01.2004. године, са којим је подносилац захтева био упознат и исти је прихватио, што је потврдио својеручним потписом, као и да разлози наведени у захтеву за преиспитивање побијане пресуде не указују на повреду закона, другог прописа или општег акта и повреду правила поступка која је могла бити од утицаја на решење ствари, па предлаже да суд захтев одбије, као неоснован.

Поступајући по поднетом захтеву и испитујући побијану пресуду у границама захтева, а у смислу члана 54. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" број 111/09), Врховни касациони суд је нашао:

Захтев је неоснован.

Према разлозима образложења побијане пресуде тужени орган је у проведеном поступку утврдио: да је решењем Министарства унутрашњих послова, Ресора јавне безбедности, број 112-1812-8/03 од 05.01.2004. године тужилац примљен, са 01.10.2003. године, у радни однос у Министарство унутрашњих послова; да је истим решењем именованом одобрено коришћење неплаћеног одсуства почев од 01.10.2003. године, ради упућивања на студије на Полицијску академију, а најкасније до завршетка основних студија, које трају четири године; да му је признато право на мировање права и обавеза из радног односа за време трајања студија, с тим да уколико не заврши основне студије до краја апсолвентског рока, или му престане својство студента, престаће му и

радни однос у министарству; као и да су посебним уговором број 403-2706-8/03 од 05.01.2004. године регулисана међусобна права и обавезе уговорних страна, настале по основу упућивања тужиоца на основне студије на Полицијску академију. Како је у проведеном поступку утврђено и да је тужилац уписан школске 2003/2004 године у прву годину основних студија на Криминалистичко - полицијској академији, да је апсолвентски стаж за студенте уписане школске 2003/2004 године почео дана 01.10.2008. године и трајао до 31.03.2009. године, а да је тужилац дипломирао дана 13.10.2009. године, односно након истека апсолвентског стажа, то је, и по оцени Управног суда, правилно тужени орган одлучио као у диспозитиву оспореног решења, када је одбио захтев тужиоца, овде подносиоца захтева, за престанак мировања радног односа и распоређивање на рад у Министарству унутрашњих послова Републике Србије, те утврдио да тужиоцу престаје радни однос у Министарству унутрашњих послова са 31.03.2009. године. Наиме, и по налажењу Управног суда, оспорено решење донето је у складу са одредбом члана 4. став 1. Уговора закљученог између Министарства унутрашњих послова Републике Србије и В.П. (тужиоца), број 403-2706-8/03 од 05.01.2004. године, којим је прописано да је студент (тужилац), који је примљен на рад у Министарство, ради упућивања на основне студије у Полицијску академију, а не заврши основне студије до краја апсолвентског рока или му престане својство студента, сагласан да му престане радни однос у министарству.

Оцењујући законитост побијане пресуде Врховни касациони суд налази да је иста донета без повреда правила поступка и уз правилну примену материјалног права. Побијаном пресудом су оцењена сва питања и околности који су могли бити од утицаја на законитост оспорене одлуке и за ту оцену су дати довољни и јасни разлози, које у свему прихвата и овај суд.

Врховни касациони суд је ценио наводе захтева, који су били и наводи тужбе, о постојању апсолутне застарелости у конкретном случају, за које је нашао да су неосновани. Ово из разлога што се у конкретном случају ради о уговорној обавези тужиоца из члана 4. став 1. Уговора закљученог између Министарства унутрашњих послова Републике Србије и тужиоца број 403-2706-8/03 од 05.01.2004. године, којим су уређена међусобна права и обавезе по основу упућивања тужиоца на основне студије на Полицијску академију, а не о законским разлозима за престанак радног односа, односно не ради се о отказу уговора о раду из члана 179. тач.1, 2, 3, 5. и 6. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05...54/09), када је, према члану 184. Закона о раду, рок застарелости три месеца од дана сазнања за чињенице, које су основ за давање отказа, односно шест месеци од дана наступања чињеница, које су основ за давање отказа.

Са изнетих разлога, налазећи да ни остали наводи захтева нису од утицаја на другачију оцену законитости побијане пресуде, Врховни касациони суд је, на основу одредбе члана 55. став 1. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу првом диспозитива ове пресуде.

Врховни касациони суд је, с обзиром да је захтев за преиспитивање судске одлуке одбијен, те да је подносилац тражио накнаду трошкова управног спора, на основу члана 165. став 1. у вези члана 153. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11.....55/14), који закон се и на питања поступка решавања управних спорова, која нису уређена тим законом сходно примењује, сагласно члану 74. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу другом диспозитива ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ КАСАЦИОНОМ СУДУ
дана 30.05.2014. године, Узп 15/2014

Записничар
Весна Карановић,с.р.

Председник већа - судија
Олга Ђуричић,с.р.